

FERNANDA MELČOR
OVO NIJE MAJAMI

NASLOV ORIGINALA
AQUÍ NO ES MIAMI
Fernanda Melchor

© 2013/2023 FERNANDA MELCHOR; PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH
GAEB & EGGERS LITERARY AGENCY, BERLIN

© ZA SRPSKO IZDANJE IMPRIMATUR, 2025.

IZDAVAČ:

Imprimatur d.o.o.

Miše Stupara 4

Banja Luka

info@imprimatur.ba

ZA IZDAVAČA: Boris Maksimović

LEKTURA: Sonja Lero Maksimović

DIZAJN KORICA: Dragana Vasić

GRAFIČKA PRIPREMA: Sonja Lero Maksimović

ŠTAMPA: Skandi s.p.

ZA ŠTAMPARIJU: Mladen Spasojević

TIRAŽ: 500

GODINA: 2025.

ISBN: 978-99976-53-55-0

Sva prava zadržana. Nijedan dio ove knjige ne može se reprodukovati niti koristiti u bilo kojem obliku bez prethodne saglasnosti izdavača.

Fernanda
Melčor

OVO NIJE
MAJAMI

Prevod:
Mihaela Šumić

RIJEČ AUTORKE

Život u gradu je život među pričama: onim koje se pišu u knjigama, kruže po novinama i ekranima, prenose se od usta do usta i mutiraju sličnom logikom kao i virusi, te pojave koje, iako nisu žive, uspijevaju da se umnože u svojoj tvrdoglavoj želji da ostanu u ovom svijetu.

Grad je polje na kom se priče iznova rađaju i ponavljaju. Takođe, one tu i umiru. Priče se gase jer je grad, pozornica stvarnosti, čutljiv uprkos žamoru: ne može ispričati samog sebe, zapravo, ne može ispričati ama baš ništa. Priče, kao što je zaključio Sartr, ne pripovijeda stvarnost, već ljudski jezik, sjećanje.

Ali jezik je podmukao: koliko smo samo puta ostali zapanjeni nečim što nismo znali kako opisati: atmosfera, lik, osjećaj? Želimo nešto ispričati i riječi koje biramo inate nam se poput neukrotivih zvijeri. Želimo biti vjerni stvarnosti, prikazati je onakvom kakva jeste, bar jedan njen djelić, ali na kraju ipak govorimo o sopstvenoj konačnosti, o strahovima i željama. Ne vjerujemo riječima jer – pogotovo u ovakvom vremenu, prezasićenom

slikama i zapisima – čine nam se previše skandaloznim da bi mogle odjeknuti u tišini i istovremeno previše zamućenim da bi dovoljno dobro opisale vrtlog našeg postojanja.

Zbirka priča koju čitalac drži u svojim rukama napisana je s namjerom da se priče ispričaju na najiskreniji mogući način: prihvatanjem posredne prirode jezike i njenim korišćenjem u svrhu same priče. Nije važno to što je nemoguće „reprodukovati” stvarnost alatom koji će nam ostaviti rane na prstima, nije važno što bilo koja slika na našem računaru, bez obzira na to koliko je uzaludna, vrijedi više od hiljadu riječi. Priče se rađaju u jeziku i u njemu dostižu svoj najveći i najdublji smisao, onaj što se otima kamerama, onaj što je upleten u glasovima, govoru i gestama jednog naroda. Nisam sigurna da li sam u potpunosti ispunila ovu misiju, ali mogu reći da sam pokušala, čak i prije nego što sam počela promišljati o svemu ovome.

Većina priča koje se nalaze u zbirci *Ovo nije Majami* napisane su u razdoblju od deset godina, između 2002. i 2011. Neke od njih bile su prvobitno objavljene na stranama poznatog časopisa *Replicante*. Za ovo novo izdanje željela sam uključiti i novu verziju, ovaj put cjelovitiju i manje pristrasnu, tragične priče o Evanhelini Teheri i jednu do sada neobjavljenu priču *Život ništa ne vrijedi*, koja pripada istom periodu u kom su napisane hronike iz prvog izdanja: tokom stravične konvergencije vladavine Fidela Erere Beltrana kao guvernera Verakruza i Felipea Kalderona Inohose kao predsjednika Republike.

Jedan dio tekstova koji čine ovu knjigu mogli bi se svrstati u žanr periodike, to jest hronike. Drugi dio tekstova odbija da bude kategorisan, ja ih više volim zvati terminom „relatos”,* u njegovom prvobitnom značenju: „spoznaja koja se daje, najčešće detaljna, o određenom faktu”.

To nisu novinski tekstovi jer ne sadrže datume, podatke ni brojeve registarskih tablica (dijelom kako bih zaštitila svoje doušnike), ali nisu ni dio realistične fikcije: ne govorim o suzama, naoružanim muškarcima ili povrijeđenoj djeci tamo gdje ih nema i gdje ih nikad nije ni bilo. Jedina fikcija koju sam spremna priznati u ovim tekstovima jeste ona koja prožima svaki konstrukt ljudskog jezika, od poezije do vijesti: u obliku priče i organizovane sheme. Podsjetimo se etimologije riječi fikcija, *fingere* , što na latinskom znači „modelovati”, „uobličiti.” Stvarnosti nedostaje usmjerene volje, oslobođene smisla; samim tim su i roman i reportaža uvijek, na neki način, „fiktivni”, u smislu njihove umjetne vrijednosti i ne mogu se posmatrati kao život sam po sebi.

Čitalac će na ovim stranicama pronaći priče koje odbijaju da vode razgovor sa Istorijom s velikim I, priče koje ne žele ostati u domenu samo jedne anegdote, već se više bave učinkom koji su imale na senzibilnost svojih svjedoka. Priče o kojima govorim rađaju se iz konkretnih činjenica (na primjer: grupa od nekoliko imigranata nasukanih u pristaništu, ritualni egzorcizam prema verakruskim običajima), ali njihova subjektivna priroda

* Relato: priča, pripovijetka (u doslovnom i adaptiranom prevodu). (Prim. prev.)

nadilazi puku anegdotu kako bi se usredotočila na transformativno iskustvo s kojim su se suočili protagonisti, tako, na primjer, tekst po kom je ova knjiga dobila naziv ne govori samo o nekim jadnicima koji su pobrkali Verakruz i Majami nego i o momku koji se jedne tropske zime prvi put suočio sa licem brutalnosti i osvete.

Znam da je ljudska subjektivnost područje koje je najudaljenije od stvarnog novinarstva i da neke od mojih priča rizikuju da ih se, uprkos ovom mom baljezanju, poistovijeti s fikcijom. Ne ostaje mi ništa drugo nego uvjeriti čitaoca da je pri njihovom pisanju moja namjera bila samo da ih ispričam sa što više detalja i što manje buke; da riječi koje koristim proizlaze iz intimnog poznanstva mojih doušnika, iz potpune i ponekad nemilosrdne eksploatacije njihovih zapažanja i, naravno, mog ličnog učešća u nekim od opisanih događaja i mjesta.

Čitalac ovdje neće pronaći nikakav strah od subjektivnosti, nikakvu nevoljkost da se uzdrma mehanizam same priče kako bi se činjenicama dalo drugo značenje, bliže onom što dolazi iz pojedinačnog iskustva nego onom iz vijesti. Neće pronaći ni fikciju ni fantastiku, samo priče koje su se mogle dogoditi bilo gdje, ali koje su se, iz ko zna kog neobjašnjivog razloga, morale roditi baš na ovom mjestu.

Fernanda Melčor
Verakruz, oktobar 2017.

I

SVJETLA

SVJETLA NA NEBU

Početakom 90-ih, Plaja del Muerto bila je samo šačica sivkastog pijeska, smještena u Boka del Riju, u istoimenoj opštini južno od Verakruza. Njene vrele dine bile su pune trnovitog grmlja u kom je bilo zarobljeno istrunulo granje i plastične flaše koje je rijeka dovlačila sa planina tokom sezone poplava. To nije bila prometna, a ni posebno lijepa plaža (kad bi uopšte postojala neka plaža u ovom dijelu Meksičkog zaliva koja bi se mogla nazvati lijepom) i povremeno je, a pogotovo tokom plime ili oluja, nestajala, čak ni lukobrani nisu mogli spriječiti talase da u potpunosti osvoje cestu koja je spajala dva grada.

Mještani su je izbjegavali. Desetine neustrašivih kupača, posebno onih iz Meksiko Sitija, svake godine bi spoznali smrt u njenim mutnim i podmuklim vodama. *Zabranjeno plivanje*, pisalo je na kartonima posađenim na nekoliko metara od vode. *Nekupaj se ima provalija*, upozoravala je jedna ugrubo nacrtana lobanja ručno obojena crvenom bojom. Jaka struja koja je preusmjerila tok od ušća

prema vrhu Antona Lisarda ispunila je Plaju del Muerto bazenima i udubljenjima koja su uzrokovala neprestana podvodna strujanja i u kojima se bilo lako utopiti.

Imala sam devet godina kada sam vidjela svjetla, blještava poput krijesnica na crnoj pozadini plaže. Drugi svjedok bio je Hulio, moj brat, kom je tad ostalo još šest mjeseci do sedmog rođendana. Uništavali smo dom plavog raka, štapom kopajući po pijesku, kad nas je kratki bljesak natjerao da pogledamo prema gore. Pet blještavih svjetala kao da je izronilo sa dna mora, lebdjela su nekoliko sekundi iznad naših glava, a zatim brzo pobjegla u unutrašnjost, prema ušću.

„Jesi vidjela?“, pitao je Hulio uperivši prst prema horizontu.

„Naravno da jesam“, odgovorila sam, „nisam ćorava.“

„Ali... Šta je to?“, pitao je.

„To je svemirski brod“, odgovorila sam zadivljeno.

Međutim, niko od odraslih nije obratio pažnju na nas kad smo dotrčali do vatre da im sve ispričamo, čak ni naši roditelji. Udaljeni od vatre i od ostatka ljudi, tako su se žustro raspravljali da nisu ni željeli da nas čuju.

Nekoliko sedmica ranije, dogodilo se nešto zaista posebno: u četvrtak 11. jula 1991. dogodilo se ono što su nazvali „najdužim potpunim pomračenjem sunca u XX vijeku“. Tog poslijepodneva oči Meksika bile su uprte u nebo, nestrpljivo iščekuju-

ći čudo koje će sunce pretvoriti u vatreni prsten, a mjesec u mrlju. Pomračenje se nije ni moglo vidjeti iz Verakruza, ali koga briga što smo imali televizor na čijem se ekranu neprestano pojavljivala nepomična ploha neba sa slikama koje su iskakale prikazujući gdje će sve stanovnici moći vidjeti fenomen: hiljade ljudi okupljale su se na trgovima, plažama, krovovima i šetalištima gledajući u nebo s kartonskim periskopima i posebnim naočarima. Na vijestima su stalno upozoravali koliko je opasno gledati pravo u pomračenje, može ti spaliti mrežnice i onda ćeš ostati slijep zauvijek, i mislila sam kako smo samo srećni što se obala Verakruza neće naći na direktnom udaru tog fenomena, jer nisam vjerovala u svoju sposobnost da se otrgnem želji da pogledam u to uznemirujuće crno sunce i sigurno bi mi koncentrisani odsjaj istopio oči poput voska, bar tako sam to zamišljala.

To tada nisam znala, ali baš onog trenutka kad smo moja porodica i ja sluđeno gledali pomračenje na televiziji u bakinoj sobi, čovjek po imenu Giljeramo Aregin, video-kamerom instaliranom na svom balkonu, snimao je nebo iznad Meksiko Sitija, na jugu Periferika. Giljerma Aregina nije toliko zanimalo vrhunac pomračenja koliko planete, zvijezde i druga nebeska tijela koja bi, prema nekom astro-nomskom časopisu, trebalo da postanu svjetlija i vidljivija zahvaljujući jakom odsjaju. Kada se nebo smračilo, Aregin je kameru usmjerio ka jednom dijelu svog balkona i načinio nekoliko snimaka svog okruženja. Na jednom od njih uspio je uhvatiti neki čudan objekat koji je lebdio iznad obližnjih zgrada.

Areginov snimak prikazan je na dnevniku *24 sata* te iste noći. Nekoliko dana kasnije, u članku u *La Prensi*, objekat je opisan kao „čvrst“, „metalni“, i obavijen „srebrnim prstenovima“. Ali riječi „svemirski“ i „vanzemaljski“ nisu doživjele svojih pet minuta slave sve do petka, 19. jula, u prenosu debatnog programa *A vi... Šta mislite?*, u potpunosti posvećenog raspravi o navodnom postojanju vanzemaljaca na Zemlji i najskorijem talasu dojava o neidentifikovanim letećim objektima u nekoliko meksičkih gradova. Tokom prenosa programa uživo, koji je imao rekordno trajanje od 11 sati i 10 minuta, voditelj Nino Kanun dao je riječ bradatome čovjeku imena Haime Mausan, samoproglašenom „ufologu“ po struci, koji je tvrdio da ima bar petnaest snimaka istog „svijetlećeg objekta“ sa Areginovog snimka. Mausan je tvrdio kako su navedeni snimci, pored toga što ih je načinilo nekoliko različitih osoba u nekoliko gradova i država, direktni „dokazi“ koji upućuju na to da je snimljeni objekat zapravo svemirski brod i iskoristio je uznemirenost publike, izazvanu njegovim nastupom, da najavi iduće gostovanje u dokumentarcu *Šesto sunce*, u kom je obećao da će otkriti pravu istinu iza tih misterioznih viđenja.

Tako je počela masovna histerija o vanzemalcima u Meksiku.

Tog ljeta naučila sam sve što se moglo naučiti o toj temi: o sivim čovječuljcima, o otmicama, tajnom planu Muškaraca u crnom, vezi između vanzemaljaca i izgradnje Velike piramide u Egiptu, ali i o krugovima u poljima pšenice u Engleskoj.

Sve to fascinantno znanje dobijala sam iz dva izvora: sa TV-a (tačnije, iz Mausanovog dokumentarca *Svjetla na nebu II*, koji je baka kupila Huliju i meni nakon dugo moljakanja i uprkos protivljenju oca i stričeva inženjera) i zahvaljujući tonama stripova koje sam čitala kao luda. Večeri sam provodila ležeći na stomaku i prebacujući pogled sa ekrana na šarene stranice stripa.

Kad je riječ o stripovima, bila sam tipična štreberka: tada sam voljela „priče” iz *Arčija*, *Malene Lulu*, *Avantura Rika MekPata* i ništa drugo me nije zanimalo.

Ali bio je jedan časopis u izlogu na kiosku koji me privlačio i fascinirao kao što je svjetlo u hodniku privlačilo moljce: *Seminar o nepoznatom*, prava enciklopedija strave i užasa, sve sa opisima čovjekolikih čudovišta i fotografijama užasnog kvaliteta. Još uvijek se sjećam nekih od tih opsjedajućih „članaka” koje sam imala priliku da pročitam na njegovim stranama: divovska leteća raža ljudožderka sa ostrva Fidži, učiteljica iz osnovne škole što je na stražnjem dijelu lobanje imala treće oko kojim je potajno posmatrala svoje učenike, Judina sjenka skrivena u oku Gospe na slici koja se čudesno pojavila na plaštu Indijanca Huana Dijega i, naravno, autopsija vanzemaljskog leša obavljena u Rozvelu u Nju Meksiku, između ostalog.

Zahvaljujući tim poučnim čitanjima, mogla sam zaključiti da je, tog ljeta kada sam imala devet godina, ona čudna svjetlost što smo je Hulio i ja vidjeli na Plaji del Muerto, mogla biti samo međuplanetarni leteći brod kojim upravljaju mala i veoma

mudra bića koja prkose zakonima vremena i materije. Možda su nas došli upozoriti na neku narednu kataklizmu koja će uništiti Zemlju, sad kad se kraj milenijuma sve više približavao, a ljudi su i dalje vodili svoje glupe ratove, ubijali djecu i prolijevali naftu po jadnim pelikanima u Persijskom zalivu. Možda su tražili nekog ko bi ih mogao razumjeti, nekoga kome bi prenijeli svoja otkrića i svoje tajne. Možda su se osjećali usamljenima, mislila sam, vjerovatno jer sam se i sama tako osjećala, strano i usamljeno, u svijetu, pa čak i u sopstvenoj porodici. Mora da su zato lutali kosmosom u svojim brodovima, tražeći, uvijek tražeći, bolju, nježniju planetu, druge svjetove, druge domove, nove prijatelje u dalekim galaksijama.

Nakon onog što smo vidjeli na plaži, Hulio i ja donijeli smo čvrstu odluku da ćemo noću posmatrati nebo. I baš kao što je Mausan rekao, bila je veća vjerovatnoća da će nas shvatiti ozbiljno ako uspijemo snimiti neki dokaz.

S druge strane, loša stvar je bila u tome što nam tata nije želio posuditi svoju video-kameru.

„Kako možete vjerovati u te gluposti?“, gundao je. „Kako možete biti tako glupi?“, vikao je kad bi nas uhvatio pred televizorom kako pokušavamo dešifrovati misteriozne Naska linije.

Tata nije mogao podnijeti Mausana. Njegova sijeda brada i pogled starog psa činili su ga razdražljivim i eksplodirao bi kad god bi čuo glas našeg proroka. Čak nam je prijetio da će nam oduzeti video-rekorder:

„Zaboga, zar ne vidite da je ovaj lik teški narkoman?“

Jadni tata, nije on to mogao razumjeti. Na kraju svega, nismo se mogli ljutiti na njega, više smo ga sažaljevali. Ali mama je bila drugačija. Mama je slušala naše teorije i fantazije o vanzemalcima na plaži i smijala se. Jedne noći, ona i nekoliko njenih prijateljica odvele su nas nazad na Plaju del Muerto da ponovo vidimo svoj svemirski brod.

Te noći bio je pun mjesec, a voda, tamo gdje je plutao veliki odraz mjeseca, bila je toliko mirna da je ličila na veliko ogledalo. Ali sve se promijenilo od posljednjeg puta kad smo bili tamo početkom jula; sad je sve bilo puno ljudi i automobila. Mnoštvo tinejdžera prekrivalo je kamenje na molu i sjedilo okupljeno oko lomače od spaljenih grana. Na pješčanoj ravnini bile su desetine automobila, parkiranih toliko blizu obale da im je slana voda smočila gume. Podrigivanje, trubljenje i zvukovi *Soda sterea* nadglasali su zviždanje vjetra. Parovi, stisnuti jedno uz drugo na krovovima automobila, skrivali su se od kamera. S užasom sam gledala kako zaposleni sa televizije postavljaju stative za snimanje festivala. Vidjela sam debele žene kako uništavaju dine teturajući se niz njih. Vidjela sam razmaženu dječurliju kako prstima umrljanim sladoledom upire prst ka nebu zapitkujući:

„Mama, u koliko sati će izaći vanzemaljci?“

„Kako jadno“, rekao je Hulio i nakon nekoliko trenutaka, bez ikakvog objašnjenja, otrčao da se igra igre *Objavljujem rat* sa drugim klincima na plaži. Mislila sam da nema kukavičijeg načina da se odustane od cilja.

Nakon onog što se činilo kao nekoliko sati bezuspješnog buljenja u crno nebo, počeo me hvatati san. Vratila sam se nazad do majke i sklupčala joj se u krilu. Dah joj je mirisao na vino, a prsti na duvan. Pričala je s prijateljicom o vanzemalcima; o onim svjetlima, bijelim i crvenim, što su se mogla vidjeti u daljini, ali ja više nisam imala snage ni da otvorim oči.

„Sve ovo zbog glupog narko-aviona”, rekla je mama.

„Ajde, pusti ih. Bar je dobar izgovor za cugu”, nazdravila je njena prijateljica.

Prve dojave o vanrednim vazduhoplovnim aktivnostima nad opštinama Sotaventa (Veracruz, Boka del Rio, Alvarado i Tlalikscojan) zabilježene su još krajem 80-ih. Mještani poljoprivrednih zona, većinom posvećenih ribarstvu i uzgoju stoke, već su bili naviknuti na pojavu noćnih svjetala. Najstariji su ih zvali „vješticama”, a oni malo informisaniji „aviončićima”. Čak su znali i za mjesto na kom se svjetla gase: zvali su ga Zmijska ravnica. Zmijska ravnica bila je prirodna praznina oivičena grmljem i trnjem koju su vojska i Federalna pravosudna policija koristile kao pistu za slijetanje.

Na toj ravnici, između bara i ušća, prisustvo vojnika i federalne policije bilo je uobičajena pojava. Kasnije su Zmijsku pistu koristile oružane snage za svoje posebne operacije. Zbog toga nikoga nije začudilo što su krajem oktobra 1991. tu došli odredi vojske koji su mačetama posjekli gusto šiblje i očistili put od prepreka.

Ali tačno sedam dana kasnije, u jutro 7. novembra te iste godine, vojska, federalna vlast i jedna kolumbijska letjelica *Cesna* bile su upletene u krvavi skandal koji je uspio izbjeći strogu cenzuru vlasti: pripadnici 13. pješadijske brigade otvorili su vatru na skupinu agenata federalne policije koji su stigli na Zmijsku pistu da navodno uhapsu posadu kolumbijske letjelice koju je otkrila američka carinska služba na obali Nikaragve. Letjelica *Cesna*, kojom su navodno upravljali kolumbijski trgovci ljudima, sletjela je na Zmijsku ravnicu u 06.50 ujutro, 7. novembra, a nakon nje sletio je i *King er* u vlasništvu Federalne pravosudne policije. Posada letjelice, jedan Afroamerikanac i jedna plavuša, prema iskazima svjedoka, za sobom su ostavili 355 kilograma kokaina u vrećama i nestali u šumi, dok su vojnici 13. pješadijske brigade, raspoređeni u dvije kolone s obje strane piste, čekali da se federalni agenti iskrcaju iz svojih letjelica kako bi mogli otvoriti vatru na njih i neutralisati ih.

Iz tog događaja pamtim dvije fotografije koje su izašle u lokalnim novinama *Notiver*. Na jednoj od njih, sedam muškaraca ležalo je poredano na travi, licem prema dolje. Bili su to agenti koje je ustrijelila vojska. Petorica su bila odjevena u tamnu odjeću, a druga dvojica bili su u civilu. Iako su na sebi imali crne jakne, umrljane zemljom i travom, nijedan nije nosio cipele. Na drugoj fotografiji bio je savezni agent koji je sjedio na zemlji, cijev nepoznate puške bila mu je uperena u glavu. Subjekt, koji je na prsima nosio inicijale federalne pravosudne policije, gledao je pravo u objektiv. Njegove usne, zgrčene

od tjeskobe, otkrivale su natečen i suv jezik: bio je jedini policajac koji je preživio napad.

Bio je decembar, a možda i januar ili februar, kad sam vidjela te fotografije, ištampane na stranicama starih novina koje sam raširila po zemlji kako bih pokupila lišće što sam tog poslijepodneva čistila u dvorištu. I znam da je moralo biti nekad u to doba godine, jer samo tada hladna zimska struja ogoli narandžaste vrhove tropskih stabala i badema u luci. Sjećam se da sam čučala u dvorištu, gledala te fotografije i znatiželjno čitala vijesti iz policijske rubrike raširene na betonskom podu, ali moralo je proći više od deset godina da uspijem povezati te dvije slike, fotografiju mrtvih pravosudnih policajaca i sjećanje na ona čudna svjetla koja sam vidjela na nebu onog ljeta kad mi je bilo devet godina, pa da tužno zaključim da onaj neidentifikovani leteći objekat nikad nije prevezio nikakve vanzemaljce, nego pakete kolumbijskog kokaina.

Nakon pucnjave na Zmijskoj pisti i drugih sličnih incidenata u Nopaltepeku, Kosamaloapanu i Karlosu A. Karilju te nekoliko saobraćajnih nesreća uzrokovanih tinejdžerskim opijanjem, vlada Boka del Rija zabranila je noćne posjete plaži tokom nekih mjeseci, tako da se nakon te posljednje i razočaravajuće posjete nismo vratili na Plaju del Muerto sve do kraja '92, a mjesto je tada u potpunosti izgubilo svoju čar. Novi molovi gurnuli su more u drugi plan i sve je vrvjelo od prodavaca i turista. Čak su uklonili i one natpise sa lobanjama koji su upozoravali na provalije i s vremenom se mjesto prestalo

zvati Plaja del Muerto i dobilo je novo, turistički primamljivo i manje strašno ime: Plaja Los Arkos.

Mislim da nikad u životu ni u šta nisam tako snažno vjerovala kao u vanzemaljce. Čak ni u Zubić vilu, Djeda Mraza ili Bezglavog čovjeka (za kog mi je otac pričao da se svake noći pojavljivao u Plajonu de Ornos, tražeći svoju glavu u vodi, otkinutu topovskim udarom tokom američke invazije iz 1914), još manje u divovsku leteću ražu ljudožderku sa ostrva Fidži, a kasnije ni sam Bog nije uspio pridobiti moje povjerenje. Sve je to bila laž, izmišljotina odraslih. Sva ta čudna stvorenja sa nezamislivim moćima nisu bila ništa više i ništa manje od ploda mašte naših roditelja.

Sadašnji mještani tog područja kažu kako, kad nema mjesečine, čudna svjetla u bojama i dalje kruže nebom da bi se na kraju spustila na ravnicu. Ali ja više nemam snage da idem u potragu za vanzemalcima. Taj okrugli intergalaktički objekat više ne postoji, kao ni Plaja del Muerto, niti oni hrabri kreteni što su se tamo utopili.